

Autor: Júlia Androvičová

Název práce: Bývanie pre seniorov_Kutná Hora

Vedoucí práce: Tomáš Novotný, Jakub Koňata, Tomáš Zmek

Oponent práce: Jonáš Krýzl

Autorka v předložené práci zkoumá několik témat. Základním tématem je doplnění historické struktury města Kutná Hora a následně její funkční naplnění. To je částečně generováno řešením problému nedostavěného kláštera Voršilek od Kiliána Ignáce Dientzenhofera. Dá se říci, že práce zkoumá možnosti rozvoje a podpory historického města, jeho obhajoby, využití jeho rezerv.

Dotvoření / dořešení Dientzenhoferova kláštera považuji za silné a složité téma a oceňuji, že se jím autorka zabývá. Je to úloha pro samostatnou diplomovou práci, která v tomto případě slouží spíše jako výchozí bod pro generování vlastního zadání, definování řešeného území a následný návrh. Stopa původně navrženého kláštera je zde důležitým fyzickým i nefyzickým východiskem. Velmi bych chtěl ocenit tuto rovinu předložené práce.

Autorka správně analyzuje základní formy historické městské struktury, tyto formy přesvědčivě využívá k jejímu doplnění. Vědomě pracuje s lapidárními elementy, kterými zpevňuje řešené území a vytváří v něm nové vazby. Elementy typu dům, zeď, hrana se vyrovnávají s terénní konfigurací pozemku, definují jeho nová rozhraní - město a periferie, veřejné a soukromé, uvnitř a venku. Vzniklý urbanismus je tak čitelný, integrovaný, s jasnou orientací. Cítím z něj úměrnost místu i svému významu v rámci celého města. Když přihmouřím oči, vidím dva vůči sobě obrácené bloky, nálevky - nálevku kláštera a sousedící nálevku navrženou autorkou. Zatímco klášterní blok se historicky vůči městu spíše vymezuje, nálevka bloku navrhovaného se do centra města jednoznačně obrací a napojuje, chce být součástí většího celku. Navržený urbanismus je pro mě největší kvalitou návrhu.

V bližším měřítku je návrh podobně uměřený - jednoduché nízké hmoty rozhodně nechtějí na sebe strhávat přílišnou pozornost ani tvarově, ani materiálově. Spíše se snaží ustoupit, tvořit prostředí kolem sebe. Vzájemná orientace čtyř navržených objektů, navlečených na linii obvodové zdi, diferencuje a dotváří charaktery jednotlivých zákoutí dovnitř i vně řešeného bloku. Hmoty v jižní části navrhovaného bloku komunikují směrem do města, kde spoluvytvářejí veřejný plácek před vstupem. Navazují, na co navázat lze. Tato snaha je potvrzena i funkčním naplněním objektů - funkce je otevřená, veřejná. Dvě hmoty s plochou střechou na druhé - severní straně bloku jsou trochu jiné. Asi se spíše brání tomu, co je za nimi - vymezují se vůči periferii, řeší dopravu. Celkový architektonický výraz je redukován. Stacionář a kavárna jsou artikulovány šikmou střechou, bytové domy mají střechu plochou, balkony, francouzská okna. Balkony mají příjemnou hloubku. Osobně bych uvažoval nad tím, zda i bytové domy nemají mít střechu šikmou, zda nemají být více s historickým městem.

Autorka se rozhodla vložit do městského bloku městský program – bydlení a vybavenost sloužící jak dovnitř, tak ven – stacionář, školku, kavárnu. Program je logický, zpřesnění cílových uživatelských skupin – kombinace seniorů a mladých rodin - zní experimentálně, ale po autorčině vysvětlení synergicky a přesvědčivě. Provozní řešení bloku je srozumitelné, včetně rozčlenění funkcí do jednotlivých hmot. Parkování je vyřešeno chytře vzhledem k terénu, nezatěžuje. Dispozice venkovních ploch vnitrobloku je členěna terémem, plotem, hmotami jednotlivých domů. Nabízí prostory s různým stupněm uzavřenosti, intimity. Centrum vnitrobloku je určeno dětem, toto dílčí vymezení nepůsobí

tak pevně, jako stanovení obvodu celého bloku. Řešení parteru bych rád viděl zpracované detailněji, přesvědčivěji. Vnitřní členění objektů je logické, ale čekal bych, že půdorysy jednotlivých bytů budou více odrážet specifika jednotlivých cílových uživatelských skupin. Možná, že v této úrovni návrhu se redukce projevuje až moc – líbilo by se mi zjemnění hranic mezi interierem a exterierem, vložení meziprosorů, které znejasňují vlastnické/uživatelské hranice, čímž motivují k jejich individuální interpretaci a tím pádem i ztotožnění se s místem. Zídka / závětrí / pergola / předzahrádka / zimní zahrada. Odkázal bych zde například na práci Hermana Hetzbergera, zabývající se podobnou tematikou. V tomto smyslu mi možná chybí i nějaký ten polo-společenský prostor – kam vezmu malou návštěvu, kam velkou návštěvu, atp. Pro tento účel předpokládám autorka navrhuje právě prostory kavárny a stacionáře, ale chybí mi k nim ještě nějaká „neformální“ alternativa.

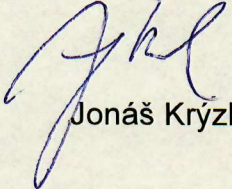
Materiálové a konstrukční řešení návrhu je úsporné, je v souladu s architekturou, významem domů i kontextem místa. Úspornost se zde projevuje v práci s topografií, ve volbě konstrukčního systému, v řešení povrchů. Nic z toho se nad architekturu domů nenadřazuje, nezakrývá jejich podstatu, naopak ji podporuje, jak dokumentují poetické vizualizace.

Chtěl bych se nakonec pokusit vyjádřit obecně k této diplomové práci. Po celou dobu musím myslet na zmiňovanou redukci či přiměřenost. Nejdříve jsem nevěděl, jak se k práci postavit, hledal jsem něco, co v ní není. Později jsem pochopil, že ani být nemá, že jde autorce o něco jiného. Nikde jsem necítil, že by mě obtěžovala nějaká přemrštěná snaha o formální výraz, prvoplánovost, exhibice, na druhou stranu jsem neměl ani pocit nějakého nedostatku osobní ambice. Naopak. Mám pocit, že energie je vkládána do prostoru mezi navržené objekty – ne do objektů samotných, proto jsem ji zřejmě musel nejdříve objevit. Mohl bych také říci, že energie je pomyslně vkládána do budoucích uživatelů. Jak sama autorka zmiňuje ve své práci, vytváří pro ně určitou variantu bydlení, určitou svobodnou volbu, a nechává této volbě prostor.

Práci autorky považuji za autentickou, zodpovědnou, osobní, dle mého názoru obsahuje odpovědi na otázky, které si autorka sama zformulovala. Nejvíce oceňuji její volbu tématu, stanovení východisek, urbanistický přepis. V názoru na detail, na konkrétní architektonické a dispoziční řešení, se možná můžeme lišit, ale to pro mě vlastně není důležité. Důležité je pro mě poselství, které podle mě autorka vložila do své práce – a to, že důvěra v lidskou společnost má smysl.

Júlii Androvičové gratuluji a navrhuji hodnocení B.

V Garmisch-Partenkirchenu, 2.2.2019

Jonáš Krýzl